

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 15 de maig de 2024

Catequesi. Els vicis i les virtuts. 20. La caritat

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Avui parlarem de la tercera virtut teològica, *la caritat*. Les altres dues, recordem-ho, eren la fe i l'esperança: avui parlarem de la tercera, la caritat. És la culminació de tot el camí que hem fet amb la catequesi sobre les virtuts. Pensar en la caritat eixampla immediatament el cor, eixampla la ment, ens fa pensar en les paraules inspirades de sant Pau a la primera carta als Corintis. En la conclusió d'aquest magnífic himne, sant Pau cita la tríada de virtuts teològiques i exclama: «Ara, doncs, es mantenen la fe, l'esperança i l'amor, tots tres; però l'amor és el més gran» (1Co 13,13).

Pau adreça aquestes paraules a una comunitat molt lluny de ser perfecta en l'amor fraternal: els cristians de Corint eren molt rebels, hi havia divisions internes, n'hi havia que pretenien tenir sempre la raó i no escoltaven els altres i els consideraven inferiors. Pau recorda a aquestes persones que el coneixement enorgulleix, mentre que l'amor edifica (cf. 1Co 8,1). L'Apòstol percep llavors un escàndol que fins i tot afecta el moment de màxima unió d'una comunitat cristiana, és a dir, el "Sopar del Senyor", la celebració eucarística: fins i tot allí hi ha divisions, i hi ha qui ho aprofita per menjar i beure excloent els qui no tenen res (cf. 1Co 11,18-22). Davant d'això, Pau fa un judici sever: «Quan us reuniu tots alhora, ja no celebren el sopar del Senyor» (v. 20), teniu un altre ritual que és pagà, no el sopar del Senyor.

Aneu a saber, potser a la comunitat de Corint ningú no pensava que havia comès un pecat i aquelles dures paraules de l'Apòstol els sonaven una mica incomprensibles. Probablement tots estaven convençuts que eren bones persones, i si els haguessin preguntat sobre l'amor, haurien respost que l'amor era sens dubte un valor molt important per a ells, com l'amistat i la família. Encara avui l'amor està en boca de tothom, en llavis de molts *influencers* i a les tornades de moltes cançons. Parlem molt d'amor, però què és l'amor?

Què passa amb l'*altre* amor?, sembla que preguntis Pau als seus cristians de Corint. No l'amor que puja, sinó l'amor que baixa; no el que pren, sinó el que dona; no el que apareix, sinó el que s'amaga. A Pau li preocupa que a Corint —com avui entre nosaltres— hi hagi confusió i que en realitat no hi hagi cap rastre de la virtut teològica de l'amor, la que només ve de Déu. I encara que de paraula tots asseguruen que són bones persones, que estimen la seva família i amics, en realitat coneixen molt poc l'amor de Déu.

Els cristians antics tenien diferents paraules gregues per definir l'amor. Al final va sorgir la paraula *àgape*, que normalment traduïm per 'caritat'. Perquè, certament, els cristians són capaços de tots els amors del món: també s'enamoren, més o menys com tothom; també experimenten la benevolència que ve de l'amistat; també experimenten l'amor al país i l'amor universal a tota la humanitat. Però hi ha un amor més gran, un amor que ve de Déu i es dirigeix cap a Déu, que ens capacita per estimar Déu, per a fer-nos amics seus, per a estimar el proïsme com Déu l'estima, amb el desig de compartir l'amistat amb Déu. Aquest amor, a causa de Crist, ens empeny allí on humanament aniríem: és amor als

pobres, als qui no són amables, als qui no ens estimen i no són agraïts. És amor a qui ningú no estimaria; fins i tot a l'enemic. Això és “teològic”, això ve de Déu, és obra de l'Esperit Sant en nosaltres.

Jesús predica, al sermó de la muntanya: «Si estimeu els qui us estimen, qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells qui els estimen. I si feu bé als qui us fan bé, qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors» (Lc 6,32-33). I conclou: «Estimeu els vostres enemics» —estem acostumats a parlar malament dels nostres enemics—, «estimeu els vostres enemics, feu bé i presteu sense esperar res a canvi: llavors serà gran la vostra recompensa, i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagraïts i amb els dolents» (v. 35). Recordem això: «Estimeu els vostres enemics, feu bé i presteu sense esperar res a canvi.» No ho oblidem!

En aquestes paraules es revela l'amor com una virtut teològica i agafa el nom de *caritat*. L'amor és caritat. De seguida ens adonem que és un amor difícil, de fet impossible de practicar si no vivim en Déu. La nostra naturalesa humana ens fa estimar espontàniament allò que és bo i bonic. En nom d'un ideal o d'un gran afecte també podem ser generosos i fer actes heroics. Però l'amor de Déu va més enllà d'aquests criteris. L'amor cristià abraça allò que no és estimable, ofereix perdó —com n'és, de difícil perdonar! Quant d'amor cal per estimar!—, l'amor cristià beneeix els qui maleeixen, mentre el que estem acostumats a fer, davant un insult o una maledicció, és respondre amb un altre insult, amb una altra maledicció. És un amor tan agosarat que sembla gairebé impossible, però és l'únic que quedarà de nosaltres. L'amor és la “porta estreta” per on haurem de passar per entrar el regne de Déu. Perquè al final de la vida no serem jutjats per l'amor genèric, sinó que serem jutjats precisament per la caritat, per l'amor que hem tingut, en termes concrets. I Jesús ens diu això tan bonic: «En veritat us ho dic: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi» (Mt 25,40). Això és el que és bonic, la grandiositat de l'amor. Endavant i coratge!